

15 OCT 1957

T. 2344

சிவமயம்.

MADRAS

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருச்சௌலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாத்னத்து
தீராவிட மாபாடிய கர்த்தராகிய

ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான யோகிகள்

மிரபந்தங்கள்



கச்சி ஆனந்த ருத்திரேசர் பதிகம்
திருத்தொண்டர் திருநாமக் கோவை
திருவேகம்பர் ஆனந்தக் களிப்பு
சுலோக பஞ்சக மொழி பெயர்ப்பு
பஞ்சாக்கர தேசிகர் மாலை



விக்குருதி — சித்திரை — ஆயிலியம்
1950.

வ.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கைலாய பரம்பரைத் திருவாவடுண்ணாக்கின்து
திராவிட மாபாடிய கர்த்தராகிய

ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான யோகிகள் பிரபந்தங்கள்

இவை

அவ்வாதீனத்து 20-வது குருமஹாசந்தானம்
ஸ்ரீ-ஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிக பரமாரிய சுவாமிகள்
கட்டகோயிட்டருளியபடி

அவ்வாதீன வித்துவான்
த. ச. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையால்
பரிசோதித்து
நாதனமாக எழுதிய குறிப்புரை முதலியவற்றுடன்
பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

விக்குருதி — சித்திரை — ஆயிலியம்

1950.

உரிமை பதிவு.



திருக்கைலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதிலைத்து
20-வது குருமஹா சந்நிதானம்
ஐ-ல-ஐ அம்பலவாணி தேசிக பரமாசாநிய சுவாமிகள்.

१
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முகவுரை.

கயிலாய பரம்பரையிற் சிவஞான
போதனநி காட்டும் வெண்ணை
பயில்வாய்மை மெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர்
மெய்ஞ்ஞான பாநு வாகிக்
குயிலாரும் பொழிற்றிருவா வடுதுறைவாழ்
குருநமச்சி வாய் தேவன்
சயிலாதி மரபுடையோன் றிருமரபு
நீறூழி தழைக மாதோ.

ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான யோகிகள்.

திறக்கைலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்துக்
தல சித்யவமாகப் பாராட்டப் பெற்றுவநும் பெறஞ்சிறப்பு தீரா
விட மாபாடிய கர்த்தராகிய ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான சுவாமி
களுக்குறியிடே. இம் முனிவர்ஷிரான் தெயவச் செந்தமிழ்
மொழிக்குதம் சித்தாங்குச் செங்கெறிக்குதம் செய்த திருத்தொண்டுகள்
தமிழ் மக்கள் அணைவராலும் கொண்டாடப்படத்தக்கிடே ஆர்.
இந்தச் சிவஞான சூரியன் ஒளியில் பரவாத நாடில்லை. தமிழ்ப்
புலவர் பெறுமிக்களில் இம் மகானை அறியாதர் இல்லை.

சுத்தாத்துவித சுத்தாந்த சைவர்கட்டுப் பரமாசாரியராய் பர தெய்வமாய் உள்ளத்திலே ஹனிரவது இம் மூர்த்தியே. உண்மையாகத் தழிழ் மக்களும் சைவப் பெநு மக்களும் சுவாமி கள் திரு நடசத்திரத்தை ஊர்தோறும் மிகச் சிறப்பாகக் கொண் டாடுதல் இன்றியமையாத சிவ புண்ணியச்செயல். செய்ந் நன்றி மறவாமற் பாதுகாப்பதுமாம்.

இவர்கள் பாண்டி நாட்டில் தோன்றியவர்கள். சோழ நாட்டிலே சைவராசதானியாக விளங்கும் திருவாவடுதுறை யிலே இந்து சைவத் தனியரசும் தழிழ்ப் பேராசும் செலுத்திய வர்கள். சென்னையிலும், காஞ்சியிலும் சென்று தங்கிச் சிவ ஞானப்பேராளி பெநக்கியவர்கள். துறவுக்குத் தனிமுடி தூட்டப் பெற்றவர்கள். இவர்கள் அநன்ய நூல்களில் தழிழ் நலம் கணிந்தாறும், சிவமணங் கமமும், சிவஞானத்தே ஞெழு தம், பத்திச் சுவை நனி முதிநும், இலக்கண இலக்கியங்களின் நலம் பல கொழிக்கும். இன்னோன்ன சுவைகள் மலிந்த சிரபங்க்களையெல்லாம் தொத்துக்கி-பி. 1889 ஷிரோதி ஆண்டு (61 ஆண்டுகள் முன்) மதுராபுரி வாசியும் இவ்வாதினத்து மகாவித்துவான் திரிசிரபுரம் பூர்ணீ மீட்டுட்சிசுந்தாம் பின்னொயவர்கள் மாணவர்களுள் ஓதுவநும் ஆசிய இராமசாமிப் பின்னொ என்று வழங்குதம் ஞானசம்பந்தப் பின்னொயவர்கள் அச்சியற்றி வெளி யிட்டுள்ளர்கள். திருவேகம்பரங்தாதி, திந்முல்லை வாயிலந்தாதி இவைகட்டு உரையு மெழுதியுபகரித்துள்ளர்கள். இத் தொதுப் புக் கிடைப்பது இப்போது மிக அதிகாயிற்று. பின்பு, திந்கெல் வேலி தென்னிந்திய சைவ சுத்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் தனித்தனியாகவும், தொதுப்பாகவும் வெளியிட்டுத் தழிழ்

மக்ஞக்து இப்பிரபங்கங்கள் கிடைக்கச் செய்தார்கள். இவற் றன் சில பல நால்கட்டு அநும்பொருள் விளக்கமும், சில நால் கட்டுப் பதவுரையுமாகக் கழகத்தார் வெளியிட்டுத்தனிய பெநுங்னறி சைவ நண்மக்களால் போற்றுத்துறியப்பே.

ஏனினும், தீராவிட மாபாடிய கர்த்தராசிய ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான யோசிகள், கன்ராக்ஷஸ் ஸ்ரீ கச்சி யப்ப முனிவர், மதுரகணி தொட்டிக்கலை — ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய முனிவர், இலக்கணக்கொத்து — ஸ்ரீ சாமிராத தேசிகமூர்த்திகள் முதலிய இவ்வாதீனத்துப் பெரியோர்கள் அநுளிச்செய்த பிரபங்கக்கோயும் தறிப்புரை முதலியவற்றுடன் வெளியிட வேண்டுமென இப்போது இவ்வாதீனத்தில் 20-வது குரு மகா சந்திதாணமாக எழுந்தருளியிருந்து குருக்கேத்திர பரிபாலனம், சிவ கோத்திர பரிபாலனம், சித்தாந்த சைவ சமய பரிபாலனம், செந்தமிழ்ப் பரிபாலனம் முதலியவற்றைச் செய்துகோண்டு மிக்க புகழுடன்விளங்கும் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசி கபரமாசார்ய சுவாமிகள் கட்டளையிட்டிருளினார்கள்.

அக் கட்டளையை எனியேன் சிரேஷ்டகாண்டு இவ்வாதீனத்துப் புத்தகசாலையாசிய சரஸ்வதி மஹால் லைபரெரி யிலுள்ள ஏட்டுச் சுவடிகளுடன் இப்பிட்டு ஏங் சிற்றறிவு சென்ற அளவிலே கச்சி ஆண்த நுத்திரேசர் பதிகம், திநுத்தெரண்டர் திநாமக்கோவை, திநுவேகம்பர் ஆண்தக்களிப்பு, சௌலாக பஞ்சக மொழிபெயர்ப்பு இவைகட்டக் தறிப்புரைகள் ஏழுதிச் சேர்த்துள்ளேன். ஸ்ரீ பஞ்சாக்கர தேசிகர் மாலைக்து அடியேனுக்த முன்பு இவ்வாதீனத்திலே ஆதீன வித்து

வானுக இதந்து விளக்கிய வடமோழி தழிழ்மோழி ஆகிய இநமோழிப் பெநும்புலமையும் ஆங்கிலப் புலமையும் ஒநுங்கே பெற்ற பஸ்கலீப்புலவர் ஸ்ரீ சிதம்பர ராமலிங்க பிள்ளை அவர்கள் எழுதிய பதவுரையையும் சேர்த்து முதற் பத்தியாக இவை வெளி வருகின்றன. டினீய பிரபந்தங்களும் ஏற்றாலே ஆராய்ச்சிக் திறிப்புக்களுடன் அச்சிடப்பட்டு வெளிவர சிதம்பரவுள்ளன.

வடமோழி கற்போநுக்தம் பயனளிக்தும் வகையில் ஸ்ரீ அரத்த சிவாசாரியர் அறையை ‘குலோக பஞ்சகமும்’ இப்பதிப் பில் தேவ நாகரியிலே அச்சிட்டுச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. தணங் கொண்டு கோதாட்டுதல் அறிஞர் கடன்.

திருவாவட்டுறை } த. ச. மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளை,
22—4—50. } ஆதின வித்துவான்.



—
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

கச்சி ஆனந்த ரூத்திரேசர் பதிகம்

ஜங்கதையா றினைய டக்கி யருஞ்தவம் புரியா ரேஞும்
வங்கதையா வெனவெல் லோரும் வணங்கிட வாழ வாமால்
முங்கதையா றிரண்டு தன்ம முதல்விசெய் முதூர் வாழும்
எங்கதையா னந்த ருத்தி ரேசனை யிறைஞ்சி னேர்க்கே. 1.

குறிப்புரை:— ஜங்கத—ஜங்கு அவாவையும். ஆறினை-
வழியை. ஆறு—வழி. காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம்,
மதம், மாற்சரியம் என்னும் உட்பகை ஆறினையும் என்னும்
பொருஞ்தும். ஜங்கதயும், ஆறினையும் முற்றும்மைகள் விகாரத்
தாற் ரெஞ்கன. ‘களிருன வைங்தும் வயமா வடக்கி’ என
அருள்யதுங் காண்க. எல்லோரும் வந்து ஜயா என வணங்கிட
வாழலாம் எனக் கூட்டுக. ஆனந்த ருத்திரேசரை
இறைஞ்சி னேர்க்கே அவ்வாழ்வு கூடும் என்றபடி. தவய்
புரியாரேஞும் உம்மை இழவு சிறப்பு. தவம் புரிதல் வேண்டும்
என்பது குறிப்பு. முந்து—முற்பட்டு. ஜ ஆறு இரண்டு
தன்மம்—முப்பத்திரண்டு அறங்கள்; அவை வீரிங்த நூலில்
காண்க. முதல்வி—உமாதேவியார். முதூர்—பழமையாகிய
ங்கரம்; காஞ்சி. காஞ்சிபுரத்தில் உள்ள பல சிவ தலங்களுள்
ஆனந்த ருத்திரேசம் ஒன்று. நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர்
களுள் முதல்வராகிய ஆனந்தருத்திரரால் பூசித்து வழிபடப்
பட்டமையின் சிவபிரான் ஆனந்த ருத்திரேசர் எனப் பெயர்
பெற்றார். அப்பெருமான் வீற்றிருந்தருஞ் தலமாதலின்
அங்கு அப் பெயர் பெற்றது.

குடங்களிற் பணைத்த ணந்த கொங்கைமால் களிறு மல்குற் படங்களுங் கொடுமின் ஞார்செய் பருவரல் பாற்ற லாமால் மடங்களை தறிவான் மிக்க மாதவர் மனம்போற் காஞ்சி இடங்கொளா னந்த ருத்தி ரேசனை யிறைஞ்சி னோர்க்கே.

2.

குறிப்புரை :— குடங்களன்—குடங்களைப்போல, ஜந்தா வது ஒப்புப்பொருள். பணைத்து—பருத்து. மால்—பெருமை, மயக்கம், களிறு—யானை. மகளிர் மார்பிடத்தை யானை மத் தகம் என்பது மரபு. கொங்கைகளாகிய களிறையை அல் குலாகிய படப் பாம்பையுங் கொண்டு மகளிர் துண்புறுத்துவார். மின்னார்—மின்னற் கொடிபோன்ற பெண்கள். பருவரல்—துண்பும். பாற்றலாம்—அழிக்கலாம். மடம் களைந்து—அறி யாமையைப் போக்கி. மாதவர்—பெரிய தவத்தினையுடைய யோர். தவசிகள் உள்ளம்போன்ற தூய காஞ்சி என்க. ஆனந்த ருத்திரேசரை இறைஞ்சினோர் பெண்கள் காரணமாக வருகின்ற காமத்துனபத்தைக் கெடுத்து வாழ்தல் இயலும் என இப்பாடல் கூறுகின்றது.

வருந்தலா தெண்ணென் கல்வி வாய்க்குமென் செல்வப் பேறு பொருந்தவா யுகங்க ஞா றும் புகழுடன் பொலியலாமால் திருந்தவால் வளையும் முக்குஞ் செய்தொறுஞ் செறிதென் காஞ்சி இருந்தவா னந்த ருத்தி ரேசனை யிறைஞ்சி னோர்க்கே. 3.

குறிப்புரை :— எண்ணெண் கல்வி—அறுபத்து நாள்கு கலைஞானங்கள். எண் செல்வப்பேறு—மதிக்கத்தக்க செல்வப் பேற்றினை. ஐசுவரியம் எட்டு என்றும் ஆம். அவை:—அரசு, மக்கள், சுற்றும், பொன், மணி, நெல், வாகனம், அடிமை என்பன. பொருந்து அவா—மனத்திற்கொண்ட விருப்பங்கள். யுகங்கள் நூறு—நூறு ஆண்டு. மக்கட்குரிய பூர்வா ஆயுள்.

யுகம்—ഊழി). അംതു ഇവ്വിടത്തു ആൺടിന്മേല് നീൻ റഹ്മാൻ പുരപണ്ടമൻ മുതലിയ പെരുന്തവമും ചെയ്തോറ് പെற്റ റൂൾസാമൈ പോലുപ്പെ പല ഊழികൾ എന്നിലുമും പൊരുന്തുമ്. വാല് വണി—വെള്ളരിയ ചങ്കുകൾ. ചെപ്പ് — വയല്. ചെറി — നിന്റെ റൂൾസാമൈ രൂൾസാമൈ — അമ്മകു.

மக்களுடம்பு எடுத்த உயிர்கட்கு இன்றியமையாதன் கல்வி, செல்வம், இஷ்டசித்தி, பூரண ஆயுள், புகழ் என்பன. இவைகள் எல்லாவற்றையும் ஆளுங்த ருத்திரேசரை இறைஞ்சினேர் பெற்று வாழ்வார். ஆகவின் நன் முயற்சி வேண்டும் என்பது குறிப்பு.

பொறைதவ மறிவோ முக்கம் புத்திர மித்தி ராதி
குறைவறு செல்வம் யாவுங் குலவீற் றிருக்க லாமால்
மறையொலி முரசங் துஞ்சா வளங்கர்க் காஞ்சி வாழும்
இறைவனு னந்த ருத்தி ரேசனை யிறைஞ்சி ஞேர்க்கே. 4

குறிப்புரை :— பொறை — பொறுத்துக் கொள்ளுதல், 'காரணம் பற்றியாதல், மட்மையானதல் ஒருவன் தமக்கு மிகை செய்தவழித் தாழும் அதனை அவன்கட் செய்யாது பொறுத்துக் கொள்ளுதலாம். மித்திரர்—நட்பாளர். குறை வரு செல்வம்—குறைவு படாது நிறைந்த செல்வம். மறை— வேதம். அவை: இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் என்பன வடமொழி வேதங்களும், தேவார திருவாசக முதலிய தமிழ் வேதங்களும் மிக்கொலிப்பன என்றபடி. மறை யொலி துஞ்சா, முரசவொலி துஞ்சா எனத் தனித்தனிக் கூட்டுக் கூடுகள், துஞ்சா-துங்காத: இடைவிடாத என்றபடி. முரசம்-பேரிகை, மனை முரச, கொடை முரச, வென்றி முரசுகள் என்றும் உறுப்புக்கா. எனவே, காஞ்சியில் இடங்கொறும் இடங்கொறும் இம் மும்முரசுகளும் இடைவிடாமல். ஒலித்துக்கொண்டே யிருப்பன் ஆம். வைதிக வொழுக்கமும் சைவ தலைவராமுக்க

மும் மிக்க பெரியோர் செய்யும் வேதவொல்களும் தேவார திருவாசக முதலிய தமிழ்மறை யொலிகளும் இடைவீடாது முழங்குவதும் இக் காஞ்சியிலே என்க.

ஆசைவே ரகழ்ந்து வெண்ணீ றஞ்செமுத் தக்க மாலை பூசியுச் சரித்துப் பூண்ட புனிதரோ டினங்க லாமால் யோசனை கமமுய் யான முடுத்திடுஞ் காஞ்சி யூர்வாழ் ஈசனு எந்த ருத்தி ரேசனை யிறைஞ்சி னேர்க்கே. 5.

குறிப்புரை:— ஆசை—வீருப்பம். பெண், பொன், மண் ஆசைகள். இதனைப் பத்தாம் செய்யுளிற் காண்க. வேர் அகழ்ந்து—வேரோடு தோண்டி. வெண்ணீரு பூசி, அஞ்செமுத்து உச்சரித்து, அக்கமாலை பூண்ட புனிதர் என ஸிரலே கூட்டுக. ‘அஞ்செமுத்துங் திருநீறுங் கண்டிகையும் பொருளாக்கொண்ட நாயன்மார் திருக்கூட்டம்’ என அருளியதுங் காண்க. வெண்ணீரு அஞ்செமுத்து அக்கமாலை என்பன தூய்மை யுடையன. பேனுவாரைத் தூய்மை செய்வன. புனித மில்லாதவ ராயினும் போற்றுவாரைப் புனிதப்படுத்துவன: பெருமை அளிப்பன. வேர் அகழ்ந்து என்றது தகாதன மேற் செல்லும் விருப்பத்தை வேரோடு களைந்து என்றபடி, தக்க வைகளில் விருப்பம் செல்லலாம். அது குற்றமாகாது. வீடும் வேண்டா விறவினரா யிருத்தல் அரிது.

பானந்தங்கையி லேந்தும் பைந்துழாய் மார்பன் மூன்னும் வானந்தங்க மறரர் யாரும் வணங்கவாழும் திருக்க லாமால் கானந்தண் பொழிலி லாறு கால்செயுங் கச்சி மூதூர் ஆளந்த ருத்தி ரேச னடித்துணை யிறைஞ்சி னேர்க்கே. 6.

குறிப்புரை:— பால் நந்து—பால் போலும் வெண்ணீரு மான சங்கு, அது பாஞ்ச சன்னியம். துழாய் மார்பன்—திரு

ஷால். வானம் தங்கு அமரச்—வின்னூலகிலுள்ள தேவர். முன் ஆம்—முதலாகவுள்ள. தண் பொழிலில் ஆறுகால் கானம் செயும் கச்சி முதூர் எனக் கூட்டுக. தண்—குளிர்ச்சி. பொழில்—சோலை. ஆறுகால்—ஆறுகால்களையுடைய வண் டினங்கள். ஷ்டப்தம் என்ற வடமொழிப் பெயரையுங் காண்க. அடித்துணை—திருவடிகளிரண்டையும்.

கங்கணை குள்ளான் முன்னுங் கருமழுங் காரா ஞார்தி செங்கையார் பாசந் தன்னுற் சிமிழ்த்தலுங் தீர லாமால் அங்களா னுயர்ந்த காஞ்சி யகங ரமர்ந்து வாழும் எங்களா னந்த ருத்தி ரேசனை யிறைஞ்சி ஞேர்க்கே. 7.

குறிப்புரை:— கம் கள் நான்கு உள்ளான்—தலைகள் நான்காகப்பெற்ற பிரமதேவர்; நான்முகக் கடவுள் என்க. முன் னும் கருமழ—கருதுங் காரியம்: அது படைத்தல். கார் ஆன் — கரிய ஏருமைக்கடா. ஊர்தி — வாகனம். ஆர்— பொருங்திய. பாசம்—காலபாசம். அது கயிறு வடிவிலைமந்த ஒரு ஆயுதம். சிமிழ்த்தல்—இறுகப்பற்றுதல். அம் களால்— அழகுகளால்.

விழிகளான் மாதர் நானும் விளைத்திடும் வேட்கை யாய குழிகளா டற்று வீழுங் கொடுந்துயர் குமைக்க லாமால் வழிகளார் சோலை குழந்த மாமதிற் கச்சி வாழும் எழில்கொளா னந்த ருத்தி ரேசனை யிறைஞ்சி ஞேர்க்கே. 8.

குறிப்புரை:— வேட்கை—காம விருப்பம். குழிகள் ஆடுற்று—குழிகளிலே தடுமாறி. குமைக்கலாம்—அழிக்கலாம். குமைத்தல்—பதனழியசெய்தல். எழில்—அழகு.

ஆனந்தமுகிபோ லோங்கு மம்பலத் துமையா ணங்கை
 ஆனந்த மகிழ்ச்சி பூப்ப வானந்த வமிழ்த மூறி
 ஆனந்த நிருத்தஞ் செய்ய மங்கணன் கச்சி முதூர்
 ஆனந்த ருத்தி ரேச னடியினைக் கன்பு செய்வாம். 11.

குறிப்புரை:— மலை போல் ஆனந்தம் ஒங்கும்-மலையைப்
 போன்று மிகுதியாக ஆனந்தம் பெருகுகின்ற. அம்பலம்—
 பொன்னம்பலம். மகிழ்ச்சி பூப்ப — மகிழ்ச்சி கொள்ள.
 ஆனந்தமாகிப அமிழ்தம். ஆனந்த நிருத்தம் — ஆனந்த
 தாண்டவம். அங்கணன் — நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவ
 பெருமான்.

திருச்சித்தம்பலம்.

ஸ்ரீ மேய்கண்டதேவர் மினிர்கழல் வாழ்க.

ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞானயோகிகள் மலரடி வாழ்க.

—

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

செய்யுண் முதற்குறிப்பகாரதி.

ஆசைவேரக	—	5
ஆனந்தமலை	—	11
இருக்கேளா	—	9
ஜங்கையாறினை	—	1
கங்கணேஞ்கு	—	7
குடங்களிற்	—	2
பாஞ்சநங்	—	6
போறைதவ	—	4
மாந்தளிரிய	—	10
வருந்தலா தேண்	—	5
விழிகளான்	—	8

—

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருத்தொண்டர் திருநாயக் கோவை

(குறிப்புக்கால)

ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான யோகிகள்.



விக்குதி — சித்தரை — ஆயிலியம்.

1950.

६

சிவயயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருத்தொண்டர் திருநாயக் கோவை

காப்பு

மெய்யன்பர் நாமமெல்லாம் வெவ்வேறு போற்றிடவைங் கையன் றிருவடியே காப்பு.

நால்.

தில்லைவா முந்தணர்கள் சீர்நீல் கண்டனூர்
இல்லை யளித்த வியற்பகையார்—தொல்லை
இளையான் குடிமாறர் மெய்ப்பொருளா ரென்றும்
இளையா விறங்மிண்ட ரின்பம்—அளவுமர்
நீதி யெறிபத்தர் நீண்டபுக மேனுதி
நாதர் திருக் கண்ணப்பர் நற்கலயர்—மேதுகுசீர்
மானக்கஞ் சாறரரி வாட்டாய ராயனூர்
ஞானத் திருமூர்த்தி நாயனூர்—மேன்மை
முருகர் பசுபதியார் முன்னிளைப் போவார்
துரிசி றிருக்குறிப்புத் தொண்டர்—மருவுமறைச்
சண்மூசர் வாகீசர் தக்க குலச்சிறையார்
கொண்ட மிழலைக் குறும்பனூர்—தொண்டுசெயும்

லீன்காரைக் காலம்கைய் யப்புதி நீலங்கக்கர்
ஆனு நமிநந்தி முத்தமிலை—ஆனும்

திருஞான சம்பந்தர் செய்யகவிக் காமர்
அருண்மூலர் தண்டி யடிகள்—வருமூர்க்கர்

தோமாசி மாறனுர் சாக்கியனுர் சூழாக்கூர்
நாமார் சிறப்புவியார் நற்றிருண்டின்—ஏமச்

சிறுத்தொண்டர் சேரமான் செய்யகண நாதர்
விற்றகளங்கைதக் கூற்றுவனுர் வீஞ்சைத்—திறத்துமிகும்

பொய்யடிமை யில்லாப் புலவர் புகழ்ச்சோழர்
மொய்கொ ணரசிங்க முனையறையர்—ஐயரதி

பத்தர்கவிக் கம்பர் கவியர் பகர்சத்தி
கைத்தபுல ணையடிகள் காடவர்கோன்—மொய்த்தகணம்

புல்லனுர் காரிநெடு மாறர்புகழ் வாயிலார்
நல்ல முனையடுவார் நாயனுர்—மல்குகழற்

சிங்க ரிடங்கழியார் தஞ்சைச் செருத்துணையார்
கொங்கார்புகழ்த்துணையார்கோட்புலியார்—அங்கணற்குப்

பத்தராய்த் தாழ்வார் பரமனையே பாடுவார்
சித்தஞ் சிவன்பாலே சேர்த்துள்ளார்—நித்தமும்

முத்திநெறி காட்டு முதல்வர் முழுதுணர்க்கோர்
பித்தனுறை யாரூர்ப் பிறங்கார்கள்—அத்தனையே

முப்போதுங் தீண்டுவார் முழுநீறு பூசவார்
அப்பாலு மீச னடிச்சார்ந்தார்—மெய்ப்புசல்

மானியார் நேசனூர் வாழ்செங்கட் சேபினுர்
பான்மையார் நீலகண்டப் பாணானு—மேன்மைச்

சடையரிசை ஞானியிவர் தம்மையெல்லாஞ் சேர்த்துத்
தொடையுாகப் பாடியவன் ரெண்டர்—அடியினோகள்

சிந்தனைசெய் திந்தத் திருநாமக் கோவைதனை
மங்கிரமாக் கொண்டு மயிர் சிவிர்த்து—கைந்துருகி

மெய்யன்பா லென்றும் விளம்பப் பெறுவார்கள்
கைதவமும் புல்லறிவுங் கற்பஜையு—மையலுந்தீர்ந்

தத்துவிதா னந்த வகண்டபரி பூரணத்தின்
நித்தியமா வாழ்வார் நிசம்.

குறிப்புரை:— மெய்யன்பர் — உண்மை நாயன்மார்.
சீர்—சிறப்பு. இல்லை அளித்த—மனைவியைக் கொடுத்த.
தொல்லை—பழைய. இளையா—தோல்வியில்லாத. ஞானத்திரு—
சிவஞானச் செல்வம். துரை இல்—குற்றமில்லாத. மருவு—பொருங்
திய. மறை—வேதம். வாகீசர்—திருநாயுக்கரச நாயனார். முத்
தமிழ்—இயல், இசை, நாடகத் தமிழ். செய்ய—செம்மையாகிய.
நாம் ஆர்—அச்சமிக்க. ஏமம்—பாதுகாப்பு. வீறல்—வலிமை.
விஞ்சை—வித்தை. மொய்—வலிமை. கைத்தபுலன்—ஐம்புலனை
யும் வெறுத்த. மொய்த்த—நிறைந்த. மல்கு—நிறைந்த. அங்
கணற்கு—நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபெருமானுக்கு. நித்த
மும்—எப்பொழுதும். அத்தன்—சிவபெருமான். மானியார்—
மங்கையர்க்கரசியார். தொடை—மாலை, வரிசை. வன் ரெண்டர்—
ஸ்ரீ சுந்தரரூர்த்தி நாயனார். ஐயர் — தலைவர்.
மயிர் சிவிர்த்தல், நெந்து உருகல் முதலியன மெய்ப்பாடுகள்.
நெந்துருகல்—மனங்கசிந்து உருகுதல். கைதவம்—வஞ்சகம்.
புல்லறிவு—சீழ்ப்பட்ட (இழிந்த) உணர்ச்சிகள். மையல்—
மயக்கம். அத்துவிதம்—இரண்டறக்கலத்தல்: சுத்தாத்துவிதம்.
திருத்தோண்டர் திருநாமக் கோவை

முற்றிற்று.

—

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவேகம்பர் ஆனந்தக்களிப்பு

(குறிப்பு ஈர.)

—

ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான யோகிகள்.



விக்குருதி—சித்திரை—ஆயினியம்

1950.

—
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவேங்பர் ஆனந்தக்கவிப்பு.

ஆனந்த மானந்தங் தோழி—கம்பர்
ஆடுங் திருவினை யாட்டினைப் பார்க்கில்
ஆனந்த மானந்தங் தோழி.

ஓன்றுவிட் டொன்றுபற் றுமல்—என்றும்
ஓன்றுவிட் டொன்றினைப் பற்றவல் லாருக்
கொன்றுமிய உண்டுமல் லாமல்—நின்ற
ஒன்றினை வாசக மோன்றில விப்பார் (ஆனந்தம்)

குறிப்புரை:— ஓன்றை விட்டு ஒன்று பற்றுமல்—
உலகத்துப் போருள்களில் ஓன்றை விட்டு மற்றெண்றில்
ஆசை கொள்ளாமல். என்றும்—எப்பொழுதும். ஒன்று
விட்டு—உலக ஆசையை விட்டு. ஒன்றினை—பரம்பொருளை.
ஒன்றும் இரண்டும் அல்லாமல் நின்ற ஒன்றினை—சுத்தாத்து
வித முத்தியாகிய இரண்டறக் கலத்தலை. வாசகம் ஒன்றில்
அளிப்பார்—குருவடிவாகி. வந்து உபதேச மாத்திரையில்
கொடுத்தருங்கள். வாசகம் ஒன்று—பெரும்பொருள். அது
மகா வாக்கியம்.

இரண்டு வினையால் விளைந்த—வகை
இரண்டையுங் காட்டியென் சென்னியின் மீதே
இரண்டு சரணமுஞ் சூட்டி—அஞ்சில்
இரண்டை யிரண்டி லடக்கவல் லாராம் (ஆனந்தம்)

குறிப்புரை:— இரண்டு வினை—நல்வினை தீவினைகள். வினைந்தவரை இரண்டு—இன் பத்துண்பங்கள். பிறப்பிறப்புக்கள் எனினுமாம். சென்னியின் மீது இரண்டு சரணமுன் சூட்டல்—திருவடி தீட்சை செய்தல். அஞ்சு—திருவைந்தெழுத்து. அபக்குவத்தினுலே ய—ஆன்மாவானது, ம—மலத்துடனே கூடி, நகாரமாகிய திரோதாயி தாரகமாகப் பொய்யை மெய்யென்று மாறுபாடாகக் கருதிச் சென்ன மரணங்களிலே சுழன்று நிற்கும்.

“**சிகார வகாரஞ் சிவஞேடு சத்தி**
யகார மதுவே ஆன்மாவாகும்
நகார மதுவே நற்றிரோ தாயி
உகார மதுவே மலமென லாமே”

இரண்டை-மல வெழுத்துக்களை: அவை, நகார மகாரங்கள். இரண்டில் அடக்குதல்—பக்குவம் வந்தவுடனே ம—மலம். சி. சிவத்திலே ஒடுங்கிப்போம். நகாரமாகிய திரோதாயி வ—அருளிலே ஒடுங்கிப்போம். ய—ஆன்மாவும், வகாரமாகிய அருளும் ஓன்றுயப்போய் வசி ஆம் உதாரணம் வருமாறு:— சூரியன், கிரணம், கண், விளக்கு, இருள் ஆக ஐங்கு. சூரியனைப் போலும், சி-சிவன்; கிரணத்தைப்போலும், வ-அருள். கண்ணைப்போலும், ய-ஆன்மா; விளக்கைப்போலும், ந-திரோதாயி; இருளைப்போலும், ம-மலம்.

இருளிலே கலந்த கண் விளக்குத் தாரகமாகப் பழுதையைப் பாம்பென்றும். இப்பியை வெள்ளியென்றும், குற்றயைப் பிள்ளையென்றும் திரிவுகாட்சியாகக் கண்டுகொண்டேயிருக்கும். ஆதித்தப் பிரகாசம் வந்தவுடனே இருள் ஓளியிலே அமிழ்ந்திப்போம். விளக்கு சத்தி கெட்டுப்போம். கண்ணும் ஓளியும் ஓன்றுகிப் போம். (பஞ்சாக்கர சிஞ்சனை)

“**அஞ்செழுத்து மண்ணலருள் ஆன்மாத் திரோதமலம்**
விஞ்சி நமத்துரந்து மெய்யருள்வத்—தஞ்சச்
சிகாரத்தில் யவ்வைவிடுந் தீதிலா வின்பப்
புகாரிற் புகுந்தருந்தப் போய்” (துகளறி போதம்)

முன்றுல கும்படைப் பாராம்—அந்த
 முன்றுல கும்முட னேதுடைப் பாராம்
 முன்று கடவுளா வாராம்—அந்த
 முன்று கடவுளர் காணவொண் ஞோராம் (ஆன)

குறிப்புரை:—முன்றுலகு—மண் வீண் பாதல முதலியன்: அவை மேல் கீழ் நடு என்பன: எனவே, பதினான்கு உலகை யுங் குறிக்கும். படைத்தல்—பிரமனை அதிட்டித்துங்கிற சிருட்டித்தல். துடைத்தல்—அழித்தல்: உருத்திரனை அதிட்டித்து நின்று அத்தொழிலியற்றல். முன்று கடவுள்—அயன், அரி, உருத்திரன்.

நாலு வருணம்வைப் பாராம்—பின்னும்
 நால்வகை யாச்சிர மங்கள்வைப் பாராம்
 நாலுபா தங்கள்வைப் பாராம்—அந்த
 நாலுக்கு நாலுபத் தமும்வைப் பாராம் (ஆன)

குறிப்புரை:— நாலு வருணம்—அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்பன. நால்வகை ஆச்சிரமங்கள்—பிரமச்சரியம், கிருகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்தியாசம் என்பன. நாலு பாதங்கள்—சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பன. நாலுபதம்—சாலோக, சாமீப, சாருப, சாயுச்சியம் என்பன.

அஞ்ச மலயஞ் சவத்தை—பூதம்
 அஞ்சதன் மாத்திரை யஞ்சிந் திரியம்
 அஞ்ச தொழிலஞ்ச மாற்றி—எழுத
 தஞ்சமஞ் சாக வமைக்கவல் லாராம் (ஆனாந்)

குறிப்புரை:— அஞ்சமலம்—ஆணவம், மாயை, கன்மம், மாயேயம், திரோதாயி என்பன. இதனை “மல மாயை கன்ம மாயேயங் திரோதாயி” என்னுங் திருவிருத்தத்திற் காண்க. மும்மலங்களன்றி “வேறும் இருமலம் எனப்படுவன அச்

சுக்குக்விளைவுகட்கு எல்லாம் இடமாய்ச்சின் று.வியாபக ஆன் மாவின் அறிவு இச்சை செயல்களை ஏகதேசப் படுத்துவது என மேற்கூறிப் போந்த மாயாகாரியமும், அவ்வும் மலங்களை அவ்வத்தொழிலிற் படுத்தி பாகம் வருவிக்கும் சிவசத்தியும் ஆம். அவற்றுள் மாயர்காரியம் மாயையில் அடங்குமாயினும், பந்தித்தற்கட்படும் வேற்றுமை பற்றி மாயேய மலம் என வேறுவைத்து எண்ணப்படும். அம்மலங்கட்கு அனுகூலமாய் சின்று செய்யும் சிவசத்தி பராசத்தியின் அடங்குமாயினும், தொழில் வேற்றுமைபற்றி உபசாரத்தால் திரோதாயி என வேறுவைத்து எண்ணப்படும்” என்பது ஸ்ரீ சுவாமிகள் பொழிப்புரை. அஞ்சவத்தைகள்: சாக்கிரம், சொப்பனம், சுமுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்பன. பூதம் ஜந்து: மண், நீர், தீ, வளி, வான் என்பன. தன் மாத்திரை ஜந்து—சுவை யொளி ஊறு ஒசை நாற்றய் என்பன. இந்திரியம் ஜந்து—மெய் வாய் கண் முக்குச் செவி என்பன. தொழில் ஜந்து—படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் பறைத்தல் அருளல் என்பன. ஆற்றி—செய்து எழுத்து அஞ்ச—ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரம். அஞ்சாக அமைத்தல்—சி—சிவன், வ—அருள், ய—ஆன்மா, ந—திரோதாயி, ம—மலம் எனக் குறியீட்டானமைத்தல்.

ஆரூறு தத்துவக் கூட்டம்—உடன்

ஆற்று வாக்கனு மாதார மாறும்

ஆறுகுற் றங்கனு நீங்க—இரண்

டாறின் முடிவின டனஞ்செய் வாராம் (அனங்)

குறிப்புரை:— ஆரூறு தத்துவம்—முப்பத்தாறு தத்துவங்கள்: அவை ஆன்மதத்துவம் 24, வித்தியாதத்துவம் 7. சிவதத்துவம் 5, ஆக 36. அத்துவா—வழி: ஆறு அத்துவா—மந்திரம், பதம், எண்ம், புவனம், தத்துவம், கலை முதலியன. ஆதாரம் ஆறு—மூலாதாரம். சுவாதிட்டானம். மணிப்புரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞை என்பன. குற்றம் ஆறு—காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம் என்பன. இரண்டு ஆறின் முடிவு—துவாதசாந்தப் பெருவெளி.

ஏழு புவனப் பரப்புங்—கடல்

ஏழுஞ் சிகரிக னேழும் பெருந்தீ
வேழும் பிறவிக னேழும்—இசை

ஏழும் படைத்த விறைவ ரிவராம் (ஆனந்தம்)

குறிப்புரை:— ஏழுபுவனம்—ஏழுலகு: அவை மேல் உலகம் ஏழு—பூலோகம், புவலோகம். சுவலோகம், மகா லோகம், சனலோகம், கந்தர்வலோகம், சத்தியலோகம் என்பனவும்: கீழ் உலகம் ஏழு: அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம், ரசாதலம், மகாதலம். பாதலம் என்பனவும் ஆம். கடல் ஏழு: உவர்ஸ், நன்ஸ், பாஸ், தயிர். கெய், கருப்பஞ்சாறு, தேன் என்பன. சிகரி—மலை: அவை; கைலீ, இமயம், மந்தரம், வித்தம், நிட்தம், ஏயகூடம், நீலம் என்பன. தீவு ஏழு—நாவலந்தீவு, இறவித்தீவு, குசைத்தீவு, கிரவுஞ்சத்தீவு, புட்கரத்தீவு, இலவங்தீவு, தெங்கக்தீவு; என்பன. பிறவிகள் ஏழு—தேவர், மக்கள், வீலங்கு, புள், ஊர்வன. நீர்வாழ்வன, நிற்பன முதலியன. இசை ஏழு—குரல், துத்தம், கைக்கிளை. உழை, இளி, வீளரி, தாரம் என்பன.

எட்டு வடிவுமா வாராம்—அந்த

எட்டு வடிவுக்கு மெட்டரி யாராம்

எட்டுக் குணமுடை யாராம்—பத்தி

எட்டு முடையோ ரிதயத் துளாராம் (ஆனந்தம்)

குறிப்புரை:— எட்டுவடிவு—அஷ்டமுர்த்த சொருபம்: மண்-நீர்-அனல்-வளி-வான்-திங்கள்-ஞாயிறு-ஆன்மா என்பன எட்ட அரியார்—எட்டுத்தற்கு அருமையானவர். எட்டுக் குணம்—தன்வயத்தனுதல், தூயவுடம்பினனுதல். இயற்கை யுணர்வினுதல், முற்று முனர்தல். இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, வரம்பிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பழுடைமை என்பன. எண்வகைப் பத்தி—கொல்லாமை, ஐம்பொறியடக்கல், பொறை, அருள், அறிவு, வாய்மை, தலம், அஞ்பு முதலியன. இதயம்—தள்ளம்.

“வாய்மை யொழுக்கங் தவஞ்சிலம் வணக்கம் பொறுமை யறிவடக்கங் தூய்மை தவரூ மெய்யடியார்” என அருளியமை யும் சிந்திக்கத்தக்கன.

ஓன்பது மொன்பது மொன்றும்—மற்றை .

ஓன்பது முப்பது மொன்பது மொன்றும்
ஓன்பது மொன்பது மொன்றும்—பின்னும்

ஓன்பது மானவைக் கப்புறத் தாராம். (ஆனந்தம்)

குறிப்புரை:— 96 தத்துவங்கள்: அவை விரிந்த நூல் களாற் றெளிக.

பத்துத் திசையுடை யாராம்—பத்துப்

பத்துப்பத் தாங்திருப் பேருடை யாராம்

பத்துக் கரமுடை யாராம்—தவம்

பத்தினி வொன்றுபத் தாகச்செய் வாராம்.

(ஆனந்தம்)

குறிப்புரை:— பத்துத் திசை—பத்துத் திக்குகள். திசை உடை—திக்காகியஆடை: திகம்பரன் என்றமையும் காண்க. பத்துப்பத்துப் பத்தாம் திருப்பேர் — ஆயிரங் திருநாமங்கள். “பேராயிரம் பரவி வானேரேத்தும் பெருமானை” “பேராயிரங்க ளேத்தும் பெரியவன் கான்” என்பது தேவாரம். பத்துக்கரம் — பத்துக்கைகள். ‘திகட சக்கரச் செம்முக மைந்துளான்’ என்றார் கந்தபுராணத்தும். ஓன்று பத்து—தசகாரியம். தவம் பத்து—அபுக்தி பூருவம், புத்தி பூருவம், உபாயச்சரியை, உபாயக்கிரியை, உபாய யோகம், உபாய ஞானம், உண்மைச் சரியை, உண்மைக்கிரியை, உண்மை யோகம், உண்மைஞானம் ஆகப் பத்து. ஓன்று பத்தாகச் செய்தல்—இவற்றுள் ஓன்பது சிவ புண்ணியங்களும் ஆன்மா தானுகச் செய்து முடித்தபின்பு சிவ பெருமான் ஞானசாரியா ராக எழுந்தருளி வந்து உண்மை ஞானம் என்னும் சிவ புண்ணியத்தைக் கொடுப்பார். அவ்வண்மை ஞானம் ஓன்றும்

பத்துவிதமாயிருக்கும். அவை வருமாறு :— தத்துவ ரூபம், தத்துவ தரிசனம், தத்துவ சுத்தி; ஆன்ம ரூபம், ஆன்ம தரிசனம், ஆன்மசத்தி; சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் ஆகப் பத்து. இவற்றுள் ஒன்பல்லையும் உயிர் உண்டு கழிப்பன. சிவபோகம் ஒன்றை மாத்திரம் ஆன்மா எக்காலும் புசித்துக்கொண்டே யிருப்பன. இதற்குமேல் உயிருக்கு ஊதியம் ஒன்றுமில்லை என்க.

இனி, இவ்வாசிரியரே “பெருந்துறையிற் சிவபெருமா னருளுதலும் பெருங்கருணைப் பெற்றி நோக்கிக், கரைந்து கரைந் திருகண்ணீர் மழைவாரத் துரியங்கீலை கடங்குபோந்து, திருந்து பெருஞ் சிவபோகக் கொழுந்தேறல் வாய்மடுத்துத் தேக்கிச் செம்மாங், திருந்தருஞம் பெருங்கீர்த்தி வாதலு ரடிகளடி யிளைகள் போற்றி” என மாணிக்கவரசக சுவாமிகள் திறத்தும், “எவ்வெவர்கோட் படுபொருளு மஞ்செழுத்தீ னடக்கியவற் றியல்பு காட்டி, மெய்வகையஞ் சவுக்கதையினு ஷிற்குமுறை யோதுமுறை, வீளங்கக் தேற்றி, அவ் வெழுத்தீ னுள்ளீடு மற்வித்துச் சிவபோகத் தழுத்தி நாயேன், செய் வீணையுங் கைக்கொண்ட வேலப்ப தேசிகன்றுள் சென்னி சேர்ப்பாம்” எனத் தமது ஞானுசிரியர் திறக்கும் வைத்துத் தம் சிவானந்த அநுபவ ஷிலையை வெளிப்படுத்துதல் சிந்திக் கத்தக்கது. இவ்வாறு வெளிப்படுப்பன பலவுளா.

ஞானமு ஞேயப் பொருளும்—பற்றும்

ஞாதாவு மில்லையென் பார்க்கரி யாராம்

ஞானமு ஞேயப் பொருளும்—பற்றும்

ஞாதாவு மாய்ப்பாகுப் பார்க்குமெட் டாராம்.

(ஆனந்தம்)

தறிப்புரை :— ஞானம்—காட்சி. ஞேயம்—காட்சிப் பொருள். ஞாதா—காண்பான்.

மெய்யி வணிவதும் பாம்பு—மலை
வில்லினி ஞானைய் வீசிப்பதும் பாம்பு
கையிற் பிடிப்பதும் பாம்பு—அவர்
காட்டின நாடகம் காண்பதும் பாம்பு. (ஆனந்தம்)

குறிப்புரை:— மெய்—திருமேனி. மலைவில்—மேருமலை
யாகிய வில். நாண்—கயிறு. வீசிப்பது—கட்டுவது. நாடகம்—
திருக்கூத்து. காண்பது பாம்பு—தரிசிப்பது பதஞ்சலி
முனிவர்.

நாதத் துடியி னடிப்பும்—மெல்ல
நடந்து நடந்து னடிக்கு னடிப்பும்
வேதம் படிக்கும் படிப்பும்—நுதல்
மீது விளங்கு குறுவேர்ப் பொடிப்பும் (ஆனந்தம்)

குறிப்புரை:— நாதம்—ஒலி. துடி—உடுக்கை. நுதல்—
நெற்றி.

கையிற் கபாலத் தழகுங்—திருக்
காலினிற் பாதுகை சேர்த்த வழகும்
மெய்யணி நீற்றி னழகும்—மையல்
மீறுங் குறுங்கை மூரலழகும் (ஆனந்தம்)

குறிப்புரை:— கபாலம்—பிரமதேவருடைய மன்றை
யோடு. பாதுகை—திருவடினில். குறுங்கை—மந்த்ரகாசம்,
புன்முறுவல்.

உடுப்பது காவி யுடையாம்—மறை
ஒதிமங் தேடுஞ் சிரமேற் சடையாம்
எடுப்பது பிச்சை யழுதாம்—மார்பில்
ஏற்பது காமாட்சி கொங்கைச் சுவடாம் (ஆனந்தம்)

குறிப்புரை:— மறை ஒதிமம்—பிரமதேவராகிய அன்னப்
பறவை.

திருவேகம்பர் ஆனந்தக்களிப்பு முற்றிற்று.

ஸ்ரீ பெய்கண்டதேவர் திருவடிவாழ்க.
ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள் மலரடி வாழ்க.

ஈ
சிவமய்ய.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆளுடைய பிள்ளையார்.

பரசமய கோளரியைப் பாலரு
வாயனைப்பூம் பழனஞ் சூழ்ந்த
சிரபுரத்துத் திருஞான சம்பந்தப்
பெருமானைத் தேய மெல்லாங்
குரவையிடத் தமிழ்வேதம் விரித்தருஞங்
கவுணியர்தங் குலதீ பத்தை
விரவியைம யாளுடைய வென்றிமத
விளங்களீற்றை வீரும்பி வாழ்வாம்.

ஸ்ரீ பஞ்சாக்கர தேசிகர்.

பண்ணிசைவெம் பரிதிமதி திலதயிலங்
தீயிரும்பு பாணி யுப்பு
விண்ணனில முடலுயிர்நீர் ஸ்மலுச்சிப்
பளிங்குபகல் விளக்குப் பானீர்
கண்ணிரவி யுணர்வொளிபோற் பிறிவரிய
வத்துவிதக் கலவி காட்டித்
தண்ணளிவைத் தெணையாண்ட துறைசைநமச்
சிவாயகுரு சரணம் போற்றி.

१०

சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ அரதத்த சிவாசாரிய சுவாமிகள்
அருளிச்செய்த

கலோக பஞ்சக மொழிபேயர்ப்பு.

ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான யோகிகள்.



விக்துருதி — சித்திரை — ஆயிலியம்.

1950.

எட

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ அரத்த சிவாசாரியர்
கலோக பஞ்சக மொழிபெயர்ப்பு.

உயர்கா யத்திரிக் குரிப்போரு ளாகவிற்
றசரதன் மதலை தாபித் தேத்தவிற்
கண்ணன் கயிலையி னண்ணினின் நிரப்பப்
புகழ்ச்சியி னமைந்த மகப்பே றுதவவிற்
றனுது விழியுட ஞோயிரங் கமலப்
புதுமலர் கொண்டரி பூசனை யாற்றவின்
ஆங்கவற் கிரங்கி யாழியீங் தருடவின்
ஐங்கணைக் கிழவளை யழல்வீருங் தாக்கவின்
அமைப்பருங் கடுவிட மழுதுசெய் திடுதவிற்
றென்றிசைத் தலைவளைச் செகுத்துயிர் பருகவின்
அவுணர் முப்புர மழியவில் வாங்கவிற்
றக்கன் வேள்வி தகர்த்தருள் செய்தவிற்
றனஞ்சயன் றனக்குத் தன்படை வழங்கவின்
மாநுட டடங்கலை வளிதபக் கோறவின்
மாயோன் மகடே வாகிய காலைத்
தடமுலை திலோத்துச் சாத்தனைத் தருதவின்
ஆழ்கடல் வரைப்பி னன்றே ரங்கேர்
அன்புமீ தூர வருச்சனை யாற்றவின்
நான்கிரு செல்வமு மாங்கவர்க் கருடவின்

ஜயிரு பிறப்பினு மரியருச் சித்தவின்
 இருவரு மன்னும் மேனும் மாகி
 அடிமுடி தேட வழற்பிழும் பாகலிற்
 பிறப்பிறப் பாதி யுயிர்க்குண மின்மையிற்
 கங்கைகுழ் கிடந்த காசிமால் வரைப்பிற்
 பொய்புகல் வியாதன் கைதம் பித்தவின்
 முப்புர மிறுப்புழி முகுந்தப் புத்தேள்
 மால்விடை யாகி ஞாலமொடு தாங்கவின்
 அயன்சிர மாலீ யளவில் வணிதவின்
 ஞானமும் வீடும் பேணினர்க் குதவவிற்
 பசுபதிப் பெயரிய தனிமுதற் கடவுள்
 உம்பர்க ளௌவர்க்கு முயர்ந்தோன்
 என்பது தெளிக வியல்புணர்ந் தோரே.

குறிப்புரை:— உயர் காயத்திரி—மேலான காயத்திரி மந்திரம். உரிப்பொருள்—உரிய பொருள். “தத்ஸவிதூர் வரேண்யம்பர்கோ தேவஸ்ய தீமஹி த்யோயோங: ப்ரசோத யாத்” என்பது காயத்திரி மந்திரம். இக்காயத்திரி மந்திரத் தாற் பிரதிபாதிக்கப்படும் பொருள் சிவபெருமானே என்பது சதுரவேத தாற்பரிய சங்கிரகத்தில் ஸ்ரீ அரதத்தாச்சாரிய சுவாமிகளால் வச்சிரலேபனம் செய்யப்பட்டிருத்தல் காண்க. தசரதன் மதலீ—ஸ்ரீ இராமன். கமலம்—தாமரை. புது மலர்—அன்றலர்ந்த பூ. ஆழி—சக்கராயுதம். ஜங்கணக் கிழவன்—பன்மங்கன். ஜங்கணை—ஜங்கு மலரம்புகள்: அவை தாமரை, மா, அசோகு, மூல்லை, நீலம் என்பன. அழல் விருந்து—கெற்றிக்கண் ஜெருப்புக்கு இரையாக. தென் திசைத் தலைவன்—இயமன். செகுத்து—கோபித்து. அவனர்—அரக்கர்கள்: அவர் தாரகாக்கன், கமலரக்கன், வித்யுங்மாவி என்பவர். முப்புரம்—திரிபுரம்: மும்மதில்: அவை பொன் வெள்ளி இரும்பாலாகியவை. ஆகாயத்திற் பரந்து செல்லும் இயல்புள்ளவை. . . வில் வாங்கல் — வில்லை வளைத்தல்.

தனஞ்சயன்-அருச்சனன்-தன்படை-பாசுபதாஸ்திரம். மானுட மடங்கல்—நரசிங்கம். வலிதப—வலிகெட. தகர்த்து—நாசஞ் செய்து. மாயோன்—கரிய மேனியையுடைய திருமால், மகடே—பெண்: மோகினி வடிவம். சாத்தன்—ஜயனார்: அரிகரபுத்திரர். நான்கு இரு செல்வம்—எண்திரு; அஷ்ட ஜிசவரியம்: அவை இராசாங்கம், மக்கள், சுற்றம். பொன், மணி, நெல், வாகனம், அடிமை என்பன. இருவர்—பிரம விஷ்ணுக்கள். ஏனம்—பன்றி. அழற்பிழும்பு—அக்கினி மலை. வியாதன்—வியாசமுனிவர். பொய்புகல்—பொய் வார்த்தை சொல்லிய. கை தம்பித்தல்—உயர்த்திய கை எடுத்தபடியே மடக்க முடியாமல் வருந்தி கிற்றல். இதனை,

“ஜயிரு புராணநூல் அமலற் கோதியும்
செய்யபன் மறைகனும் தெரிந்தும் மாயையால்
மெய்யறு சூள்புகல் வியாதன் நீட்டிய
கையடு நந்திதன் கழல்கள் போற்றுவாம்.”

ஏன்ற கந்தபுராணச் செய்யுளிற் காண்க. இறுப்புழி-அழித்த காலத்தில். புத்தேள்—கடவுள். மால்—பெரிய. விடை— இடபம். ஞாலம்—உலகம்: பூழி. அயன்—பிரமன். பேணி னர்—விரும்பினர், பூசித்தவர். பசுபதி—பசுக்களுக்குப் பதி: உயிர்த்தலைவர்: சிவபெருமான். தனி—ஒப்பற்ற. உம்பர்கள்—தேவர்கள். இயல்புஉணர்ந்தோர்—நல் இலக்கணமுடைய பெரியோர்கள்.

சுலோகபஞ்சக மோழிபேயர்ப்பு முற்றிற்று.

ஶ்ரீ மெய்கண்டதேவர் மிளிர் கழல் வெல்க.

ஶ்ரீ மாதவச் சிவஞானயோகிகள் மலரடி வாழக,

श्रीः
श्रीमद्भरद्वज शिवाचार्य कृत
शुल्क पञ्चकाख्य

॥ पञ्चरत्न मालिका ॥

गायत्रीवल्लभत्वादशरथतनयस्थापिताराधितत्वा
 च्छौरेः कैलास यात्रावृतमुदित तयाभीष्ट सन्तानदानात् ।
 नेत्रेण स्वेनसाकन्दशशतकमलै विष्णुना पूजितत्वा
 तस्मैचक्रप्रदानादपिच पशुपतिस्सर्वदेवग्रहषः ॥ १ ॥

காயத்ரீவல்லபத்வாத் தசாததனயஸ்தாபிதாராதி தத்வாத்
சென்றே: கைலாஸயாத்ரா வரதமுதித தயாபிஷ்ட ஸந்தானதாஙாத்.
நேத்ரேண ஸ்வேவங்ஸாகங் தசசதகம்பிளர் விஷ்ணுஙா பூஜிதத்வாத்
தஸ்மை சக்ரப்ரதாஙாத் அபிச பசுபதிஸ் ஸர்வதேவ ப்ரக்நஷ்ட:

कन्दर्पद्रवं सकृत्वा द्रुरळ कवल्नात्काल गर्वापहत्वा
 हैतेयावासभूत त्रिपुरविद्ळनादक्षयागजयित्वा त ।
 पार्थस्य स्वास्वदाना ब्रह्मरि विजयान्माधवे स्त्रीशरीरे
 शास्तु संपादकृत्वादपि च पशुपतिसर्वदेव प्रकृष्टः ॥ ३ ॥

கங்கரப்பதிவுமிலைகத்வாத் கரளகபளாத் காலகர்வாபழுத்வாத் நூத்தேதயாவளஸ்முத்தரிபுரவிதனாத் தகஷ்யாக ஜயித்வாத். பாரத்தில்ய ஸ்வாஸ்தா தாநாங்காஹுரி விழுயாக்மாதவேஸ்த்ரீசர்ட் சாஸ்துஸ்ஸம்பாதகத்வாத் அடிச பகுபதிஸ் ஸர்வதேவப்பாகநாமா:

वाराणस्यान्नं पाराशरिनियमि भुजस्तंभना त्प्राक्पुराणां
 प्रध्वंसे केशवेनाश्रित वृषवपुषाधारित इमातलत्वात् ।
 अस्तोकै ब्रह्मशीषैर्निशगळ कृतालंक्रियाभूषितत्वा
 दानान्प्रज्ञानमुक्त्योरपि च पशुपतिस्सर्वदेव प्रकृष्टः ॥ ३ ॥

வாராணஸ்யாந்ந பாராசரிநியமி புஜஸ்தம்பநாத் ப்ராக்புராணம்
 ப்ரத்வம்தலே கேசவேநாச்சித வந்துவபுஷாதாரிதக்ஷமாதலத்வாத்.
 அஸ்தோகைர் ப்ராஹ்மசீர்வை ரஷிகளங்கந்தாலங்க்ரியா

[பூஷிதத்வாத்
 தாநாத் ப்ரஜ்ஞாநமுக்த்யோரபிச பசுபதிஸ்ஸர்வதேவ பிரக்கந்து:]

भूमौलीकैनेकै ससततविरचिताराधितत्वादमीषा
 मषैश्वर्य प्रदानादशविधवपुषा केशवेनाश्रितत्वात् ।
 हंसक्रोडांगधारि दुहिणमुरहरान्विष शीषाधिकत्वा
 जन्मध्वंसादयभावादपि च पशुपतिस्सर्वदेव प्रकृष्टः ॥ ४ ॥

பூமேனோகை ரோகைள்ளத்தலீரசிதாராதிதத்வாத் அமீஷா
 மஷ்டைச்வர்யப்ரதாநாத் தூணிதவபுஷா கேசவேநாச்சிதத்வாத்
 ஹம்ஸக்ரோடாங்கதாரித்ருவரினை மூறூராங்கிஷ்ட

[சீர்வூங்க்ரிகத்வாத்
 ஜங்மத்வம்ஸாத்யபாவாத் அபி ச பசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்கந்து:]

वैशिष्ट्यैयोनिषीठायितमुररिपुश्लिष्टभावेन शंभो
 सस्त्रीकार्द्ध प्रतीकायित हरिवपुषालिंगतत्वेनयद्वा ।
 अप्राधान्याद्विशिष्टाद्यसमधिगमे दानवानामराते
 शंभोरुत्कृष्टभावादपि च पशुपतिसर्वदेव प्रकृष्टः ॥ ५ ॥

வைசிஷ்ட்யே யோநிஷீதாயிதமுரரிபுஶ்லிஷ்டபாவேங்

[சம்போஸ்]

ஸஸ்த்ரீகார்த்த ப்ரதீகாயித ஹரவபுஷாலிங்க தந்வேநயத்வா
 அப்ராதாங்யாத் னிசிஷ்டாத்வய ஸமதிகமே தாங்வாநாமராதேச்
 சம்போநத்தந்தஷ்ட பாவாதபீச பசுபதிஸ்ஸர்வ தேவப்ரகந்தஷ்டः

॥ பञ்சரத்நமாலிகா ஸ்பூர்ண ॥

ஞானி

ஆஞ்சிடய அரசு.

இடையறுப் பேர்ஸ்பு மழைவாரு
மிளைவிழியு முழவா ரத்தின்
படையறுத் திருக்கரமுஞ் சிவபெருமான்
றிருவடிக்கே பதித்த வன்பும்
கடையறுப் பெருந்துறவும் வாகிசப்
பெருந்தகைதன் ஞானப் பாடற்
நூடையறுச் செவ்வாயுஞ் சிவவேடப்
பொலிவழகுஞ் துதித்து வாழ்வாம்.

ஆஞ்சிடய நம்பி.

இருமணத்தைச் சிதைவுசெய்து வல்வழக்கிட
டாட்கொண்ட வவளைக் கொண்டே
இருமணத்தைக் கொண்டருளிப் பணிகொண்ட
வல்லாள னெல்லா முய்யப்
பெருமணச்சீர்த் திருத்தொண்டத் தொகைவிரித்த
பேரருளின் பெருமா னென்றுங்
திருமணக்கோ வல்பெருமாண் மறைப்பெருமா
னொமதுகுல தெய்வ மாமால்.

ஆஞ்சிடய அடிகள்.

பெருந்துறையிற் சிவபெருமா னருளுதலும்
பெருங்கருணைப் பெற்றி நோக்கிக்
கரைந்துகரைந் திருகண்ணீர் மழைவாரத்
துரியங்கிலை கடந்து போந்து
திருந்துபெருஞ் சிவபோகக் கொழுங்தேறல்
வாய்மடுத்துத் தேக்கிச் செம்மாங்
திருந்தருளும் பெருங்கீர்த்தி வாதலு
ரடிகளடி யீணைகள் போற்றி.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ பஞ்சாக்கர தேசிகர் மாலை
(பதவிரை.)

ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான யோகிகள்.



விக்குருதி—சித்திரை—ஆயினியம்

1950.

—
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ பஞ்சாக்கர தேசிகர் மாலை

கட்டளைக்கலித்துறை.

அறிவே யருட்செல்வ மேங்கிற வேயர சேயடியா
ருறவேயென் ஞாநா ரேமணி யேயுரு காதநெஞ்சிற்
பிறிவே துரியங் கடந்த சிவானந்தப் பேரமுதச்
செறிவே கருணைப் பிழம்பேபஞ் சாக்கர தேசிகனே.

இதன் பொருள் :— அறிவே-ஞானசொருபமா யிருப்ப
வரே, அருட்செல்வமே - திருவருளாகிய ஜூகவரிய வடிவா
யிருப்பவரே, கிறைவே-சர்வ பரிபூரணராயிருப்பவரே, அரசே
-தலைவரே. அடியார் உறவே-திருத்தொண்டர்களுக்குச் சுற்ற
மாய் இருப்பவரே, என் ஆருயிரே-என் னுடைய அருமையான
உயிராயிருப்பவரே, மணியே-இரத்தினம் போன்ற பிரகாச
ரூபரே, உருகாத நெஞ்சிற் பிறிவே-கசியாத மனத்தினின்றும்
நீங்கியிருப்பவரே, துரியங் கடந்த சிவானந்தப் பேரமுதச்
செறிவே-துரியாதீத நீலையில் அனுபவிக்கப்படும் சிவானந்த
மாகிய பெருமைபொருந்திய அழுதத்தின் நீறைவே, கருணைப்
பிழம்பே-இரக்கமே வடிவுகொண்டரே, பஞ்சாக்கர தேசிகனே-
(திருக்கயிலாய பரம்பரை மெய்கண்ட தேசிகன் சந்தா
னத்தில் விளங்கிய) துறைசை நமச்சிவாய பரமாசாரிய
மூர்த்தியே என்பதாம்.

துரியங் கடந்த ஸிலையாவது சிருமல துரியாதீதம். அந்ஸிலை கருவிகளோடும் தொழிற்பட்டு ஸிற்பதாகிய சகல சாக்கி ரத்திற்ருனே கருவி ஒன்றானேடுங்கூடாது தொழிலிறந்து ஸிற்கும் ஸிலை.' (சிவஞான சித்தியார் 8, 34 சிவஞான சுவாமிகளுரை.) அந்ஸிலை யடைந்தோரது பெருமை.

" சாக்கிரக்தே யதீத்ததைப் புரிந்தவர்க் ஞாலகிற் சருவசங்க ஸிலைர்த்திவந்த தபோதனர்க் ஸிலைர்கள் பாக்கியத்தைப் பகர்வதுவே ஸிம்மையிலே யுயிரின் பற்றறுத்துப் பரத்தையடை பராவுசிவ ரன்றே வாக்குமுடி கவி த்தரசாண்டவர்களை வையரோ டநுபவித்தங் கிருந்திட்டனு மகப்பற்றற் றிருப்பர்."

எனச் சிவஞான சித்தியாரிற் கூறப்பட்டது.

" துரியஸிலை கடந்து போந்து, திருந்துபெருஞ் சிவபோகக் கொழுந்தேறல் வாய்மடுத்து" என இவ்வாசிரியர் காஞ்சிப் புராணத்தும் அருளிச் செய்தனர். (1)

பொய்யுங் கவடுங் கொடுமையும் வஞ்சமும் பூண்டபொல்லாக் கையன் கலதி முழுமூட னேனுஙின் கண்ணருளா னுய்யும் படியென்று கூடுமெங் தாயுண்மை யாளரங்பு செய்யுங் துறைசையுட் டேவேபஞ் சாக்கர தேசிகனே.

இதன் பொருள்:—பொய்யும்-பொய்யும், கவடும்-தந்திர மும், கொடுமையும்-கொடுமையும், வஞ்சமும்-வஞ்சனையும், பூண்ட-பொருங்திய, பொல்லாக் கையன் - பொல்லாத கீழ் மகனுகவும், கலதி - மூதேவியாகவும், முழுமூடனேனும்- முழுமூடனுகவுப் நான் இருந்தாலும், ஸின் கண்ணருளால்- தேவரீரது கிருபாகடாக்ஷக்தால், உய்யும்படி - அடியேன் பிழைக்கும் வண்ணம், என்று கூடும் - எந்தக் காலத்தில் கிடைக்கும், எந்தாய் - எனது பிறாவே, உண்மையாளர்- மெய்ம்மையான திருத்தொண்டர்கள், அன்பு செய்யும்-பக்தி

செய்கின்ற, துறைசையுள்-திருவாவடுதுறையில் எழுங்கருளி யிருக்கின்ற. தேவே - கடவுளே, பஞ்சாக்கர தேசிகனே- நமச்சிவாய பரமாசாரிய மூர்த்தியே என்பதாம்.

கலதி என்பது இழிவு குறித்து ஸின்றது. “மாசு மெய்யி னர் வண்டுவ ராடைகொள், காசைபோர்க்குங் கலதிகள் சொற் கொளேல்” (திருஞான-பண்ண-கெளசிகம்-திருவாரூர் 10) எனவும், “கலதிவாயமணர்” (பெரிய புராணம்-திருஞானசம்-120) எனவும் வருதல் காண்க. எந்தாய் - எமது தாயே எனவுமாம். (2)

பரிசறி யேனருட் பண்பறி யேனைனீப் பற்றும்வினைக் கரிசறி யேனது மாற்றறி யேன்கல ரோடினங்கித் துரிசுக ளேசெயும் பொல்லா உலகத் தொழும்பனுக்குன் தெரிசனங் கிட்டுவ தென்றேபஞ் சாக்கர தேசிகனே.

இதன் பொருள் :— பரிச அறியேன்-என்னுடைய தன் மையும்யான் அறியேன், அருட் பண்பு அறியேன்-தேவரீரது திருவருளன் தன்மையையும் அறியேன், எனைப்பற்றும்-என் ஸைப் பொருந்தி யிருக்கின்ற, வினைக்கரிச அறியேன்-இருவினை களது குற்றத்தையும் தெரியேன், அது மாற்று அறியேன்- அக்குற்றத்தை நீக்கும் முறையையும் தெரியேன், கலரோடு இனங்கி-கீழ்மக்களோடு சேர்ந்து, துரிசுகளே செய்யும்-குற்றங்களையே செய்கின்ற, பொல்லா உலகத்தொழும்பனுக்கு- தீய உலகத்திற்கு அடிமையாகிய எனக்கு, உன் தெரிசனம் கிட்டுவது-தேவரீரது காட்சி கிடைப்பது, என்றே- எந்தக் காலமோ, பஞ்சாக்கர தேசிகனே-துறைசை நமச்சிவாய பரமாசாரிய மூர்த்தியே என்பதாம்.

தெரிசனம் என்பது மோனையின்பம் நோக்கித் தெரிசனம் என வந்தது. (3)

மருவே னுனதடி யார்திருக் கூட்ட மருவிவஞ்ச
மொருவேன் மகளிர் விழிக்கடை நோக்குக் குளம்பதைத்து
வெருவே னடிமையு மெங்நா னுனதருண் மேவுவனே
திருவா வடுதுறைத் தேவேபஞ் சாக்கர தேசிகனே.

இதன் பொருள் :— உனது அடியார்-உன் னுடைய திருத்
தொண்டர்களது. திருக்கூட்டம் மருவேன்-திருக்கூட்டத்தைச்
சேரேன், மருவி-அத்திருக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்து, வஞ்சம்
ஒருவேன்-என் மனத்திலுள்ள வஞ்சனையை நீக்கேன், மகளிர்
விழிக்கடை நோக்குக்கு-பெண்களது கடைக்கண்ணைற் பார்க்
கும் பார்வைக்கு, உளம் பதைத்து-மனம் நடுங்கி, வெருவேன்-
அஞ்சேன். அடிமையும்-அடிமையான யானும், எங்நாள்-எந்தக்
காலத்தில், உனது அருள் மேவுவனே-தேவரீரது திருவருளை
அடைவேனே, திருவாலடுதுறைத் தேவே-திருவாவடுதுறையில்
எழுந்தருளியிருக்கும் கடவுளே, பஞ்சாக்கர தேசிகனே-நமச்சி
வாய் பரமாசாரிய மூர்த்தியே என்பதாம். (4)

ஆனந்த வாழ்வி லடியாரெல் லரா மகங்களிப்ப
நானிந்த, மாயத் தொடக்கினில் வீழ்ந்து நலிதனன்றே
வானந்த நீண்ட மதிலா வடுதுறை வாழ்முதலே
தேனுந்து பங்கயத் தாளாய்பஞ் சாக்கர தேசிகனே.

இதன் பொருள் :— அடியார் எல்லாரும்-தேவரீரது
திருத்தொண்டர்கள் எல்லாம், ஆனந்த வாழ்வில்-பேரானந்
தப் பெருவாழ்விலே, அகம் களிப்ப-மனம் மகிழ்ந்திருப்ப,
நான்-அடியேன் மட்டும், இந்த மாயத் தொடக்கினில் - இந்த
மாயமான பிரபஞ்ச பந்தத்தில், வீழ்ந்து நலிகல் நன்றே-
விழுந்து வருந்துதல் நன்றாகுமா, வான் அந்தம் நீண்ட மதில்-
மேகமண்டலத்தின் முடிவுரை நீண்ட மதில்கள் குழுந்த,
ஆவடுதுறைவாழ் முதலே-திருவாவடுதுறையில் வாழ்கின்ற
முதல்வரே, தேன் உந்து பங்கயத் தாளாய்-தேஜைச் சொரி

கின்ற தாமரை மலர்போன்ற திருவடியை யுடையவரே, பஞ்சாக்கர தேசிகனே-கமச்சிவாய பரமாசாரிய மூர்த்தியே என்பதாம்.

வானந்த நீண்ட மதில் என்பது உயர்வுநவிற்சியணி. (5)

வற்றுக் கருணைத் திருநோக்கு நின்முக மண்டலமுஞ்
சற்றே முகிழ்த்த குறுமுரலுந்தட மார்பழகும்
பொற்றுஞ்சின்முத் திரையுநெஞ் குடுபொறித்துவைப்பாய்
செற்றுர் புரஞ்செற்ற தேவேபஞ் சாக்கர தேசிகனே.

இதன் பொருள் :— வற்றுக் கருணைத் திருநோக்கும்-
குறையாத இரக்கத்தைப் பொழிகின்ற அழகிய திருக்கண்
களும், நின்முக மண்டலமும்-தேவரீரது திருமுக மண்டலமும்,
சற்றே முகிழ்த்த குறுமுரலும்-சிறிதே அரும்பிய புன்சிரிப்பும்,
தடமார்பு அழகும்-வீசாலமான மார்பினது அழகும், பொற்
ஞ்சும்-பொன்போன்ற திருவடிகளும், சின் முத்திரையும்-
தேவரீர் காட்டியருஞ்சின்ற சிவஞானபோத முத்திரையும்,
என் நெஞ்சு ஊடு-அடியேனது நெஞ்சிலே, பொறித்துவைப்
பாய்-எழுதிவைத்தருஞ்சும், செற்றுர் புரம்செற்ற-பகைவரது
மூப்புரங்களையும் அழித்த, தேவே-கடவுளே, பஞ்சாக்கர
தேசிகனே-துறைசை கமச்சிவாய பரமாசாரிய மூர்த்தியே
என்பதாம்.

“ மும்மலம் வேறுபட்ட டொழிய மொய்த்துயி
ரம்மலர்த் தாணிமீ லடங்கு முண்மையைக்
கைம்மலர்க் காட்சியிற் கதுவ நல்கிய
செம்மலை யலதுளஞ் சிந்தி யாதரோ.”

எனச் சின்முத்திரையின் பொருள் திருவாணைக்காப் புரா
ணத்துக் கூறப்பட்டது.

இது திருமேனி தியானஞ் செய்யுமுறை கூறிற்று. (6)

தேருத நெஞ்சுங் தெளியாத சிந்தையுங் தேங்கியின்ப
மூருத கண் னு மொழியாக் கவலையு முன்புகழே
கூருத நாவு மெனக்கே தகுமென்று கூட்டினையே
சிரு தருள்செயுங் தேவேபஞ் சாக்கர தேசிகனே.

இதன் பொருள்:— தேருத நெஞ்சம்-நாஸ்பாத மனமும்,
தெளியாத சிந்தையும் - நீச்சயிக்காத புத்தியும், இன்பம்
தேங்கி ஊருத கண் னும்-இன்பம் ஸ்ரைந்து ஊற்றெடுக்காத
கண்களும், ஒழியாக் கவலையும்-நீங்காத கவலையும், உன்
புகழே கூருத நாவும்-தேவரீரது கீர்த்திலையமட்டும் சொல்லாத
நாக்கும் எனக்கே தகும் என்று கூட்டினையே மிக்க தீவினை
செய்த எனக்கே தக்கனவென்று சேர்த்தருளிலோ, சிறுது
அருள்செய்யும் தேவே-சினங்கொள்ளாது அநுக்கிரகம் செய்
கின்ற கடவுளே, பஞ்சாக்கர தேசிகனே-துறைசை நமச்சி
வாய் பரமாசாரிய மூர்த்தியே என்பதாம்.

தெளிதற் கருவி புத்தி பாகலின், சிந்தை என்பது புத்தி
யினப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. புகழே என்பதில்
ஏகாரம் பிரிவிலை. ‘சிறியருள்’ என்றார் ஸ் அருணந்தி
சிவமும். (7)

நின்னரு ணேக்கினுக் கெவ்வள வேனு நெகிழ்ந்துருகா
தென் னுடை வன் மன மின் னார் விழிக்கடைக் கென்னிலங்தோ
வன்னியி னேர்மெழு காயுரு காஶிற்கு மாயமென்னே
செங்நெறி யாய்ந்ற தேவேபஞ் சாக்கர தேசிகனே.

இதன் பொருள்:— என் னுடைய வன் மனம் - என் னு
டைய கொடிய மனமானது, மின் அருள் நோக்கினுக்கு-தேவரீ
ரது கிருபாகடாக்கத்திற்கு, எவ்வளவேனும் நெகிழ்ந்து,
உருகாது-சிறிதேனும் இளகியுருகுதல் செய்யாது, மின் னார்
விழிக்கடைக்கு என்னில்-பெண்களது கடைக்கண்ணின்
பார்வைக்கென்றால், அந்தோ-ஜூயோ, வன்னியின் நேர் மெழு-

காய்-தீயினே எதிர்க்க மெழுகுபோல, உருகாங்கும் மாயம் என்னே-சருகி நிற்கின்ற மாயச்செயல் யாது. செங்கெநறியாய் நின்ற தேவே-உயிர்கள் இன்பம் அடைதற்குச் செம்மையான வழியாய் நின்ற கடவுளே, பஞ்சாக்கர தேசிகனே-துறைசை நமச்சிவாய பரமாசாரிய மூர்த்தியே என்பதாம்.

ஆக்கச்சொல் உவமை குறித்து நீண்றது: ‘ஆள்வாரிலி மாடாவேனே’ என்றுற்போல. (8)

பிறவித் துயரினி யாற்றே னடைக்கலம் பேயுலகின் யறுகித் திரிந்தலைந் தெய்ததே னடைக்கல மங்கை நல்லா ருறவைத் தவிஃத்துய்யக் கொள்வா யடைக்கல முன்மையன் பர் செறிவுக்குள் வாழுமெய்த் தேவேபஞ் சாக்கரதேசிகனே.

இதன் பொருள்:— பிறவித்துயர் - பிறத்தலால் வருங் துன்பத்தை. இனி ஆற்றேன் - இனிமேலும் பொறுக்கசில் வேன். அடைக்கலம்-அடியேன் தேவரீரது தஞ்சம். பேய் உலகில்-அறிவின்மை பொருந்திய இந்த உலகத்தில், மறு கித் திரிந்து அலைந்து எய்த்தேன்-சுழன்று திரிந்து அலைந்து இலைத்தேன், அடைக்கலம்-அடியேன் தேவரீரது தஞ்சம், மங்கை நல்லார் உறவைத் தவிர்த்து-மங்கைப் பருவத்துப் பெண்களது கூட்டரவை நீக்கி, உய்யக் கொள்வாய்-அடியேன் பிழைக்கும்படி ஆளாகக் கொண்டருள்வீராக, அடைக்கலம் - அடியேன் தேவரீரது தஞ்சம், உண்மை அன்பர் செறிவுக்குள் வாழும் மெய்த்தேவே-மெய்மையான அடியார் களது கூட்டத்தினுள்ளே வாழுகின்ற சத்தியருபமான கடவுளே, பஞ்சாக்கர தேசிகனே-துறைசை நமச்சிவாய பரமாசாரிய மூர்த்தியே என்பதாம்.

நீண்த்தலும் செய்தலோ டொக்குமாதலின் ‘மங்கை கல்லா ருறவு’ எனப்பட்டது. (9)

இருவினை தாமிவை மும்மல மீங்கிவை யீதுசிவங் கருவறு மாருயி ருண்மை யீதுவென்று காட்டவல்ல குருபர வீயன்றி வேறறி யேனீக் குவலயத்திற் நிருவெண்ணை மெய்கண்ட தேவேபஞ் சாக்கர தேசிகனே.

இதன் பொருள்:— இருவினை இவை-இருவினை என்பன இவை என்றும், மும்மலம் இவை-ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மூன்று மலங்களும் இவை என்றும், சது சிவம்-சிவம் இது என்றும், கரு உறும் ஆருயிர் உண்மை இது என்று- பிறவியை அடைகின்ற எண்ணிறந்த ஆன்மாக்களின் உண் மைத்தன்மை இது என்றும், காட்டவல்ல-தெரிவிக்கவல்ல, குருபரன் நீயன்றி வேறு அறியேன் இக்குவலயத்தில்-பரமா சாரியர் தேவரீரயன்றி இந்தப் பூமியில் வேறொருவர் உள ராக யான் அறிந்திலேன், திருவெண்ணை மெய்கண்ட தேவே-திரு வெண்ணெய் நல்லூரில் அவதரித்தருளிய மெய்கண்ட தேவரே, பஞ்சாக்கர தேசிகனே-துறைசை நமச்சிவாய பரமாசாரிய மூர்த்தியே என்பதாம்.

தாம், சங்கு என்பன அசை. இருவினை என்பது கன்ம மலத்தின் வேறூய் எண்ணப்படுத்தலே ‘இருவினைப் பாசமும் மலக்கலார்த்தவின்’ எனவும், ‘வீனையிரண்டுஞ் சாருமல மூன்றும்’ எனவும் வரும் பெரியபுராணத் திருவிருத்தங் களால் அறியப்படும். சிவஞான சித்தியாரில் ‘கன்மழு மூலங்காட்டிக் காமிய மலமாய் நீற்கும்’ என்பதனுரையில் மூல கன்மம் வேறு எனக் காட்டியருள்ளதும் அறியத்தக்கது. தொல்காப்பியர் ‘வீனையே செய்வது’ என்று தொடங்கித் ‘தொழின் முதனிலையே’ என முடிப்பதும் இக்கருத்துப் பற்றியெனச் சிவஞானபாடியத்திற் கூறப்பட்டது.

அபேதம்பற்றி ‘மெய்கண்ட தேவே பஞ்சாக்கர தேசிகனே’ என்றுர்.

திருவெண்ணெய்நல்லூர் என்பது திருவெண்ணை என
மருவிற்று.

ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேசிகன் றிருவடி வாழ்க.

ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞான யோகிகள் மலரடி வாழ்க.

செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி.

அறிவேயருட்	...	1
ஆனந்தவாழ்வி	...	5
இருவினை தாமிழை	...	10
தேரூதனஞ்சம்	...	7
ங்னரூ ஞேக்கினுக்	...	8
பரிசறியேனருட்	...	3
பிறவித்துயரினி	...	9
பொய்யுங்கவடுங்	...	2
மருவேனுனதடி	...	4
வற்றுக்கருணை	...	6

ஸ்ரீ வெங்கடேஸ்வர் பிரஸ், கும்பகோணம்.